

POCZKAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

10. číslo

Budyšin, septembr 1952

Lětnik 2

Bibliske rozpominanje Jak. 2, 13-17.

Hdyž so tute rynčki pisaja, je ze wšěch stron hač do wječora a samo do nocy slyšeć frunčenje mlóćawow, jene znamjo, zo su so Bože žně domoj chowale. Ratar steji w čežkim džele, husto dosć w starosćach, tola pak z wjesolym džakom w swojej wutrobje, zo smě nětko žnjeć, štož běše wusywał na nadžiju a štož je Bóh jemu žohnował. Hdyž zméješ ty, luby čitarjo, tuto łopjeno w swojimaj rukomaj, da drje hižom tu a tam so prihotuje žnjowy džakny swjedžen. Kak budžeš ty tutón swjedžen swječić? Wěsće, a Bóh daj, tak, zo budžeš na tutym dnju mjez tymi, kiž džak a chwambu spěwaja Bohu w swojej swjatnicy. Ale budžeš ty z tym spokojom? Je z tym woprawdže dosć? Sy ty sej raz přemyslił, kak husto je w běhu lěta twoje městno w Božim domje prózdne wostało, hačrunjež plaći tež za tebe Boža přikaznja: Ty dyrbiš swjaty džek swječić? — Zo by žnjowy džakny swjedžen tajke prašenje w prawje wjele wutrobach wubudził, a to nic jenož pola ratarja, ale pola kóždeho, kiž by bjez žnjoweho žohnowanja dyrbjał zahłódnic — a to smy my wšitcy. Wono wěsće njeleži na wobstojnosćach, ale na nas čłowjekach samych, a tak tež na tebi, zo bohužel naše njedzele njejsu wjace to, štož dyrbja być po Božej woli. To pak je něšto hłuboko zrudžace; a wono je rozsudne za jednotliwego, kaž za cyły naš lud, zo budže z tym zaso hinašo a lěpje. Njechaš tež ty k tomu sobu pomhać?

A hišće něšto drugeho, k čemuž móžeja žně a žnjowy džakny swjedžen nas wabić, mjenujce, zo

so damy pokazać na to, štož su po prawom žně. To wšak njeje jenož wusyw a rosćenje a zrawjenje. Tych je wjele, kiž jenož to widža a nic wjace. Snano hišće, zo ludžo rěča wo čłowjeskej mudrosći, wo nowych metodach, po kotrychž so hodži wunošk znjow přeco bohatši sćinić. My to wšo wěsće njechamy za něšto snadneho měć, a chcemy tute mocy rozuma a ducha wěsće tež připóznać a je wužiwać. Ale žně su tola wjace; žně su džiw, kiž so kóžde lěto znowa před nami zjewi. Smy z wulkeho džela zabyli so džiwac. My dyrbjeli to zaso wuknyć. Kaž je cyła Boža stwórba poła tych najwjetšich džiwow, kaž su slónco, měsac a njeličomne hwězdy lute džiwy, tak je to tež džiw, zo ze symjeńneho zorna wuńdže bohatstwo połnych klóskow a z tym naš luby Boži chlěb. — To pak wjedže nas, runje kaž je to horjeka prajene, k Bohu; a hdyž to we nas dokonjatej tutón rjany žnjowy čas, w kotrymž stejimy, a přihotowanje na žnjowy džakny swjedžen, smy z tym woprawdže wjele dobyli, a nam budže samo wot so zrozumliwe, što so w našim słowje wot nas křesćanow žada.

Tuto słowo njecha prajić, zo móhli sej zbóžnosć dobyć ze skutkami smilnosće. Při tym wostanje, štož Paulus praji: Za to mamy, zo čłowjek prawy budže bjez zakonja skutkow, jenož přez wěru. Jena wěrnosć, kotraž scěhuje z toho, štož Jezus sam praji: Štóž do mnje wěri, tón ma wěčne žiwjenje. Zbóžnosć je jenož tam móžna, hdžež je duša namakała prawe stejnišćo k Bohu přez

Chrystusa, hdžež steji we wěrje. To wě tež Jakub. Ale wón chce tu prajić: štóž je přišoł k tajkej wěrje do Boha, štóž je zhonił tutu wulku lubosć a hnadu tutoho Boha, kiž chce tež hrěšnika wumóc, tón hinak njemóže, tón dyrbi swoju lubosć k Bohu a swój džak z tym wopokazać, zo tajku lubosć dale dawa a wudželuje tym, kiž tajku lubosć trjebaja. My čłowjekoyo smy sami na sebi sebični. Hdyž pak je so čłowjek dał zapřimnyć wot Chrystusa, to rěka, hdyž steji we wěrje, je so sćinił nowe stworjenje. Štóž wěri, a to tak, zo je jeho wěra žiwa, tón hinak njemóže, hač zo swojeho blišeho, to je swojeho bratra a swojeje sotry nuzu nic jenož widži, ale zo wón tajku nuzu spóznaje, kaž by to jeho samsna była, a zo so prócuje, jej wotpomhać. Nic zo by so potom toho chwalił, nic zo by so z tym hordził, ale wšak tak, zo wón hinak njemóže. Tajke plody praweje wěry žada sej tu Jakub.

A to plaći nětko tež tebi, luby křesćano. Wěsće je jich w našim času wjele tajkich, kiž maja swoju połnu měru nuzy a starosćow, a kiž mjenja, zo maja sami ze sobu dosć činić. Ale hdyž je nuza hišće wjetša pola druhich, tam je kóždy wołany, zo by sobu pomhał. W tajkej mysli přečitaj sej hišće raz słowa našeho teksta, a sym wěsty, tež ty namakaš skladnosćow dosć, hdžež móžeš swoju wěru wopokazać z dobrymi plodami smilnosće. Wjesoły džak zméješ z toho wot swojeho blišeho, wjetšu wjesołosć sam za sebje. Spytaj, a Bóh daj tebi k tomu móc a dokonjenje.

W. we W.

Naše džěci su Chrystusowe

Prjedy hač porěču k tutomu mi postajenemu temu, chcú so ze słowami našeho serbskeho wótčinca a basnika Handrija Zejlerja džakować:

Božo, přecelnijwe na nas spominaš

a nam lubosćiwje dary podawaš,
Twoja wšědna dobrota
njeh je wot nas chwalena.

Nutrna džakownosć nas pjelni, zo mamy tute rjane cyrkwinske dny a zo směmy džensa tu we Wochozach tutón džen swjećić.

Džakownosć za to, zo směmy tu džensa rěčeć a spěwać w rěči našich wótcow, w našej drohej serbsćinje. —

Džakownosć tež za to, zo mamy hišće serbske Bože služby w našich wosadach a fararjow, kiž nam Bože słowo serbsce přěduja.

Najbóle pak so džakujemy za to, zo je nam Bóh tón Knjěz swogeho lubeho Syna, našeho knjeza Jezusa Chrystusa dał — za jeho ćežke ćerpjenje a hórke wumrjeće na křížu a za krasne stanjenje z morwych a wěstosć, zo je wón žiwy, woprawdže žiwy. —

Džak pak tež za to, zo je nam wustajit swjatu křćenicu. Haj, nětk smy Chrystusowi a naše džěci su Chrystusowe. Přez swjatu křćenicu jemu słušamy. —

Što je swjata křćenica? so prašamy. „Boži skutk, kiž dawa mocy, přewinyć čerta a smjerć, wodaće hrěchow, Božu hnadu, haj cyłeho Chrystusa a swjateho Ducha z jeho darami.“

Cyrkwinski wótc Hieronymus je přirunał swj. křćenicu z łódžu, z kotrejž so přez tute žiwjenje wjězemy. Jeje wjednik je naš knjěz Jezus Chrystus. Je to kruta łódž, kotraž so nihdy njezlama, ale so wobsunyć a z njeje wupadnyć, to móže so nam lochko stać. — Ze swj. křćenicu nětk přepodamy swoje džěci wjednikej łódže. My pak mamy so za to starać, zo na njej wostanu. Mamy je hladać a stražować, kublać a skrućić a jim pomhać, zo zahe namakaja swogeho knjeza Jezusa a zo jeho lubuja. Hakle hdyž jeho we wutrobje noša, lubuja tež swogich bratrow a wšěch ćłowjekow, haj cyłu Božu stwórbu prawje, přetož Chrystus sam je zmysł našeho, haj wšeho

žiwjenja. To njesměmy zapomnić, to dyrbi nam stajnje we wutrobje klinčeć. —

Chrystusa dla su nase džěci žiwe, nic nas dla, kaž sebi to nusto myslny. — Wězo su spzi dar, su nase najwjetse zbozo, — njesmemy je męc za brémjo, snano samo na nje morkotac — ně, wšědnje za nje džak prajić dyrbimy. Wone su zawdawk, kiž dyrbimy wrocic na tamnišim dnju.

Knjěz praji: „Wobarnuj tute džěco, budže-li zhubjene, budže twoja duša za jeho dusu zadana.“

Kak pak mamy to nětk činić? Předewšěm pasmy so próždneho sebjespodobanja. Domas Kempinski praji: „Štož sebi samemu so spodoba, njespodoba so Bohu.“ Štož swoje džěci stajnje chwali, chwali sam so. Prošmy tohodla husto Knjeza Jezusa, zo chcył nas škitać před próždnym sebjespodobanjom. Wšě dobre počinki a kmanosće maja džěci wot Boha, wšo njekmane na nich pak su naše hrěchi. Za kóžde wjesele, kiž na nich dožiwimy, džakujmy so Bohu, za kóždu zrudobu pak činmy pokutu. — Ponižnym da Bóh wjele hnady. —

Mylimy so tež, hdyž sebi myslimy, zo ma žiwjenje našich džěci hakle zmysł, hdyž sebi swójbu založa. — Njiesmy da hakle w zašłych wójskich lětach dožiwili, kak chěť so swójbny zniča, přez smjerć, přez džělenje?

Wězo, swójbja je zakład stata a towaršnosće. W kóždym młodym ćłowjeku je žedjenje za lubosću, ale jeničce, hdyž Chrystusa předewšěm lubujemy, budže naše swójbne žiwjenje kmane, budže naša lubosć wěrna, čista, njesebična. — Bjez Chrystusa rozpadnu swójbja, džěci ćekaja ze swójbja, přiwuzni so wotcuzbnja. Přez Chrystusa pak ma tež žiwjenje samotneho ćłowjeka zmysł a nadawki, kaž widžimy to pola misionarow a diakonisow, tež pola lubych přiwuznych, kiž Chrystusa dla druhim služa. Hdžež Wón je, je ćopłota, tam wšitko kćěje. —

Najbóle pak so mylimy, jelizo pytamy zmysł žiwjenja w swěće. Ně. — Swět tón šěroki, wulki a krasny trjeba drje strowe, wobdarjene, k džětu kmane džěci. Što

pak potom, hdyž je džěco chudeho ducha, snano slepe abo brašne? Nima žiwjenje tajkeho džěsća žaneho zmysła? Pohanjo tak myslachu a zabichu chore džěci. Přez knjeza Jezusa dósta pak tež žiwjenje choreho zmysł. —

Kak nětko wjedzemy swoje džěci k Njemu? Přez modlitwu a dobroprošenje, přez powučenje a přez příklad. Wšo je jinak wážne. — Hižo prjedy hač so džěco narodži, mamy Boha za nje prosyć a bjez přestaća dyrbja naše modlitwy je přewodźec přez jich žiwjenje. Staršiska modlitwa je najwjetši poklad, kiž móže so džěsću nahromadzić, kiž ženje njezerzawi a kiž so přez žanu inflaciju njezniči. Njeprošmy pak jenož za derjeměće tu na zemi, ale wjele bóle za dušu. Tež za swoje džěcidžěci a přichodne džěci mamy so modlić. Modlacy so nan abo džěd, modlaca so wowka abo mać je lubowana wot wšěch a je ze žohnowanjom cyłeho domu. — Jan Kilian a Jaroměr Imiš staj w swogich modlerskich knihach serbski lud prawje so modlić wučiloj. Powučmy a kublajmy pak swoje džěci tež we wšěch wěcach, kiž su w žiwjenju trěbne, zo bychy pilnje džěłali w swojim powołanju a Bože swjate kaznje džěrželi. Mamy je porjadnje słać do nabožiny, na kemše za džěci a paćersku wučbu a rozmołwjejmy so z nimi wotym, štož su tam slyšeli a wuknyli. Powědajmy jim husto a wjele wo knjezu Jezusu a modlmy so wšědnje z džěćimi hromadže k Jezusej, zo wone spóznaju, zo my cyle kruće do njeho wěrimy a na njeho twarimy. Wážne je, zo so to wot přenjeho dnja serbsce stawa. Chodžmy z džěćimi, hdyž su starše, hromadže ke mši a k spowědži, njeprajmy, zo njeje za to chwile. K tomu pak je nuzne, zo naše džěci serbsce wuknu, tež w měšanych mandželstwach. Budžmy džakowni, zo mamy přez Serbski zakon w šulach serbsku wučbu. Dyrbimy swoje džěci tam porjadnje słać, a doma z nimi potom serbsce powědajmy. Serb, kiž ze swojimi džěćimi serbsce njeřěči, zawjedže ie, přestupić 4. kaznju a k hordosći, potajkim pohóršuje swoje džěci. To plaći tež za měšane mandželstwa.

Serbska řeč je Boží dar. Bůh ma práwo tež w serbskej řeči chwaleny bý! Wón slubi w 4. kazni nam derjemeće tu na zemi. Jeho slubjenja su wěrne. Zo tola njebychu nas jónu naše džěci wobskorzili našeje skomdy dla.

Kak mamy swoje džěci w počinkach a w chodženju za Chrystusom powučować, wo tym nas wučí Swjate pismo. Čitajmy wšědnje w ewangelijach. Tež chodźmy pilnje ke mši a dajmy so tam kublač. Jezus je wučer wěrnosće! Stajnje pak prócujmy so wo to, zo bychmy svojim džěćom dali dobry přikład. Kajcy mamy bý jako Chrystusowi, je nam knjez farar Lazar runje rozkladi, chcu jenož na naše wosebite nadawki jako starši pokazać.

Swjaty Pawoł piše w lišće na Efesiskich: „Starši, njewabće swoje džěci k hněwej.“ Zwada w mandželstwach je najhórša chorosć našeho časa. Džěci zhubja dowěru a lubosć k staršimaj.

Zhromadna modlitwa je jenički a najlěpši srědk přećiwu tutej chorosći. Jezus je tón prawy lékař, dajmy so wulěkować wot njeho!

Móhla bych hišće wjele k tomu prajić, ale mi postajeny čas je nimo; jenož jene chcu hišće tu přidać:

Serbscy fararjo su w zašlosti zepjera serbskeho naroda byli, na našich wótčincow spominamy z česćownosću. Je jich tak wjele, zo njeje móžno wšěch mjenować. Woni spjelnichu słowa našeho wulkeho basnika J. B.-Cišinskeho: „Serb, kiž mjez Serbami w šuli, w cyrkwi skutkuje a w zjawnym žiwjenju, dyrbi lubosć k serbskej narodnosći

na wšě strony syć a budzić, hajić, sylnić ze słowom a přikładom, a to wutrajnje a ze wšej mocu, kaž to wšitke druhe činja ludy.

Dyrbi česćić serbsku řeč a zaň měć

serbske wašnje, serbsku zemju, serbske

pismowstwo. Na tajke wašnje jeho

lubosć k Serbowstwu so po něčim přenjese do wutrobow tych wšěch,

mjez kotrymiž žiwy je a džěla.

Wěm, zo tajka lubosć wopory sej žada,

tola we woporach hakle

lubosć wěrna wopokaže so

Lubosć Chrystusowa!“

Tak tež wy, džensniša generacija duchownych wjednikow, skutkujće dale w duchu praweje lubosće, w Jezusowym duchu, kiž lubowaše wšo słabe a potlěčowane. Pomhajće narodej serbskemu. Wudawajće serbske nabožne a modlerske knihi w nowej dobrej serbsčinje. Lud je trjeba, zo móh! puć namakać a swoje džěci wjesć ke knjezej Jezusej a k Wótcej našemu.

Wirthowa z Cokowa

K 100. posmjertninam Jana Kollára

Bě to słowakski ewangelsko-lutherski farar Jan Kollár (1793 do 1852), kiž steješe jako jedyn z najwuznamnišich budźičelow tež při kolebce našeho serbskeho narodneho wozrodženja. To samne běše tež druhim słowjanskim narodam. Ale my Serbja směmy z dobrým prawom prajić, zo bě Kollár nam ze wšěch wulkich słowjanskich přećelow najbliži.

1817—1819 studowaše teologiju w Jenje. Běše to za njeho, a z tym za cyle Słowjanstwo, požohnowana doba. Tam spózna pola profesorow na uniwersite a tež pola wšěch studentow duchněmskeje wótčinskeje romantiki. Spózna žedženje Němcow za jednotu. Tu wurośće w nim myšlička wažnosće słowjanskeje wzajemnosće. Wot tuteje doby propaguje tutu, w přenjeji liniji wšak literarnu wzajemnosć. Tutu myšličku podpěra dalši wliw woneje studijoweje doby: Jenaška přiroda a wokolina. Wšudžom so zetkawaše z městnymi mjenami, kotrež přeradzachu swój słowjanski pochad. Kollár pózna, zo steji na starej słowjanskej půdze. A třeća wuznamna wěc: W bliskosći Jeny zezna džowku ewangelskeho pastora Schmidta,

kotryž Kollárej wuzna, zo je Serb. Wjele pozdžišo bu wona — rěkaše Friederike — Kollárowa mandželska. A Kollár to stajnje

wuzběhowaše, zo je jeho mandželska potomnica lužiskich Serbow. Pola njeje wuknješe tež serbsce. Na dompuću z Jeny do Słowakskeje wopyta Kollár tež našu Lužicu.

Začišće a myšlički z Jeny, z přjedy słowjanskeho kraja, wosud něhdy mőcných połobských Słowjanow a jich zbytku, lužiskich Serbow, a nic naposled Friederika Schmidte sama, tuta Serbowka, inspirowachu jeho w jeho basnjenju. Jeho njesmjertne

džělo je tołsta kniha basnjow „Slávy dcera“ (Slávy džowka). Sláwa je bohowka Słowjanstwa a jeje džowka je Mina, to je idealizowana lubowana Friederika. Na wjele městnach řeči so w tutech znělkach (sonetow — to je wěsta forma basnjow) wo Serbach a wo Lužicy. W mőcnym předspěwje žaruje basnik nad zahubu połobských Słowjanow. Ale na kőncu tutoho předspěwa wupraja krutu nadžiju, zo z časom a při pilnym džěle přinđže lěpši přichod.

„Slávy dcera“ bu hnydom pola wšěch Słowjanow z wulkej zahoritosću přijata. A cyły rjad sonetow je mjez tym hižo do serbsčiny přeloženy.

Ženje njeje Kollár zwisk z našej Lužicu zhubił. Korespondowaše z našimi narodnymi prócowarjemi a běše jim sylna podpěra.

Nic jenož naš Zejler, naš Imiš, naš Smoler a wjele druhich, ale cyły naš narod je za tutón požohnowany wliw wulkemu Kollárej k hlubokemu džakej zawjazany.

H. H.

Serbow mjeno w Swjatyj pismje (Abo: Prawe přeloženje bibliskeho teksta)

Wěš so hišće dopomnić, zo so w 33. čisle 1. lětnika našeho Pomhaj Bóh prašachmy: Što praji Swjate pismo wo Serbstwje? Pokazachmy na Kol. 3, 10 a 11: Wobleće so noweho (čłowjeka), kotryž so wonowi k póżnaču po podobnosći toho, kiž je jeho stworił, hdžež njeje Grichiski ani Žid, wobřezanje ani njewobřezanje, ani Němc ani Serb, ani wotročk ani frejny; ale wšitko a wšitkich je Chrystus.

Je japoštoł Pawoł z Tarsusa w Malej Aziskej wědzał wo Němcach a Serbach, abo so snano z nimi na svojich wobšěrných pućowanjach zeznał?

Zo hnydom wěrnosć praju: Pawoł w svojim teksće na wosadu w Koloseji ani wo Němcach ani wo Serbach njerěči, ale wo barbarach a Skytach. Michał Frencl pak je tutej serbskemu luddej njeznatej wurazaj po mištrskim ludowym wašnju do serbskeje rěče a do serbskich poměrrow přeložil a wšitke wudaća su to zachowale. Michał Frencl so tu jewi jako samostatny a swojorazny. Wón sebi móžeše tajku originalnosć zwěrić, dokelž běše w bibliji doma a jako syn swojeho serbskeho luda znaješe jeho poměry. W žanej drugej rěči njeznamakach hač dotal podobny přeložk. Serbski katolski, delnjoserbski, stary čěski, pólski a južnoserbski tekst so prócuje wuraz „barbarow“ někak přeložiť. Pak tam steji „wukrajnik“ abo „cuzbnik“ abo podobnje. Zwjetša pak stej grekskej słowje jako cuzej do druhich rěčow přewzatej, tak we lačanskim, nowym čěskim, nowym słowakskim, w jendželskim přeložku, kaž w nowych němckich přeložkach.

Z tym smy při wažnym prašenju, kotrež biblisku komisiju při nowym přeložowanju Noweho zakonja přeco zaso zaběra: Dyrbimy Swjate pismo po pismiku přeložiť abo swobodnje a ludowje. Přeložk je potom zdobom wukładowanje.

Frenclowy přeložk je jasny a wupraja wěc, wo kotruž dže, prawje. Ale je wěrný? Pawoł tola docyła Serbow znał njeje. Tak budžemy najskerje w nowym wudaču Noweho testamenta rjany a tež dobry přeložk Frencla spuścić

dyrbjeć, zo bychmy swjaty, wažny tekst wěrnje a prawje přeložili. Přeložk njeje wukładowanje!

Swjate pismo čitać je sprócniwe džěło, ale próca so płaći! Čemuž sam dorozumić njemóžeš, tam pytaj pomoc pola swojeho wosadneho fararja abo we wučených knihach.

Nowy přeložk budže snano takle rěkać: Wobleće so noweho čłowjeka, kotryž so wonowi, póżnać po podobnosći toho, kotryž je jeho stworił, hdžež njeje Grichiski ani Žid, ani wobřezanje ani njewobřezanje, ani barbar ani Skyta, ani wotročk ani swobodny, ale je wšitko a we wšěm Chrystus. W.

Čornuch z biskopom bělych

W Zjednočených statach Połnocneje Ameriki je sebi ewangelska cyrkej metodistow wuzwolila za swojeho biskopa čornucha. Cyrkej ma po 80 proc. bělych za wosadnych. (Z pólskeho ewangelskeho časopisa „Přečel ludu“.)

Modlitwa za blidom

Knježe Božo, džak budž Tebi za chlěb a strowosć duše kaž tež čěła.

Po prawym puću wjedz nas k sebi. Daj čistu lubosć nam a wjele měra dla Jezom Chrysta. Hamjeń.

Njeswaćidlc. 10. njedzelu po swj. Trojicy, dnja 17. žnjeńca, mějachmy w Njeswaćidlskim Božim domje rjany hudźbny nyšpor, kotryž někotrehočkuli ze susodnych wosadow nawabi. Na pišćelach hraješe naša serbska wuměłka Lubina Holanec, kotrejež mjeno je tuchwilu hišće mjez Němcami a Čechami bóle znate dyžli mjez Serbami. Štóz je ju tež lětsa zaso hrać słyšał, z džakownosću na to spomina. Njeh

so tola k lětu tež druge serbske wosady prócuja, zo bychy so wokřewić móhće z jeje bohatym a krasnje dokonjanym wuměłstwom. — Mjez hraćom na pišćelach spěwaše Njeswaćidlski cyrkwiniski chór wustojnje pod nawjedowanjom kantora Hajnika. Farar Albert-Malešanski spěwaše jako solista. Jeho rjany sylny hlós pjelnješe mócnje Boži dom.

Njeswaćidlc. Kaž kóžde lěto, swjećachmy tež lětsa poslednju njedzelu w žnjeńcu swój žnjowy džakny swjedžeń. Wosada so na woběmaj Božimaj službomaj bohaće zeńdze. Wołtar bě rjenje z kwětkami wupyšeny. Cyrkej sama nic, dokelž je sama na sebi rjana. Wěncy a pletwy bychy jenož jeje rjanosć zawoždźewale. — Na wołtarnišću běchu dołhe rynki měchow z darjenym zornom zestajane. Drježdžanske nutřkowne misionstwo dóstanje z wosadnych žnjowych darow: 14 centnarjow pšeničy, 17 centnarjow rožki, 4 centnarjow bėrnaw, 1 centnar kórkow, 125 jeji a druge maličkosće. — Wyše toho móžachmy ze svojich darow 150 hosći, kotřiž běchu k nam na Gustaw-Adolfski swjedžeń přichwatali, pohosćić

Ewangelizacija w susodnych ewangelskich cyrkwjach

Lubina Holanec, kotraž hišće w Praze na akademiji studuje, powjedaše nam, zo je započatk junija tutoho lěta z cyrkwiniskim chórom Jeronym w Praze była přez cyły tydzień na ewangelizačnym pućowanju po Słowakskej. Z omnibusom běchu po puću — na 50 spěwarjow, jena huslerka, naša Lubina Holanec jako hrajerka na pišćelach a jedyn diaakon jako ludowy misionar.

Kóždy wječor spěwachu, hrajachy a připowědachu Bože słowo w drugej wosadze a Bože domy běchu wšudžom połne a husto dosć kopate połne a wosadni sčerpilwje stej postuchaču na wšo rjane a wažne w najwjetšej horcoće na dvě hođzinje dołho,

Wosadni drje wšudžom spěwarjow lubje hospodowachu, ale za daloku a drohu jězbu z omnibusom spěwarjo sami doplaćichu.